

Ἐξηγήσις τῶν συντεταγμένων λέξεων.

ἄθροις.	ἄθροισικόν.	δηλ.	δηλαδή.
αἷτιατ.	αἷτιατική.	δυϊκ.	δυϊκῶς.
ἄκλιτ.	ἄκλιτον.	Ἐκκλησ.	Ἐκκλησιαστικής.
ἄμτβτ.	ἀμετάβατον.	ἐκκλησιας.	ἐκκλησιαστικῶς.
ἀναλελυμ.	ἀναλελυμένως.	(Ἑλλ.)	Ἑλληνικόν.
ἀναύξητ.	ἀναύξητος.	ἐν λ.	ἐν λέξει.
ἀναυξήτ.	ἀναυξήτως.	ἐν παραθ.	ἐν παραθέσει.
ἀντίθετ.	ἀντίθετον.	Ἐξοδ.	Ἐξόδου.
ἀντιθέτ.	ἀντιθέτως.	ἐπιθ.	ἐπίθετον.
ἀντων.	ἀντωνυμία.	(ἐπὶ κινήσ.)	ἐπὶ κινήσεως.
ἀνωμάλ.	ἀνωμάλως.	ἐπίρ.	ἐπίρρημα.
ἀορ.	ἀόριστος.	ἐπίρρηματ.	ἐπίρρηματικῶς.
ἀποθ.	ἀποθετικόν.	(ἐπὶ γάσ.)	ἐπὶ γάσεως.
ἀπροσ.	ἀπρόσωπον.	ἐπιφών.	ἐπιφώνημα.
ἀριθμητ.	ἀριθμητικόν.	Εὐαγγ.	Εὐαγγέλιον ἢ Εὐ-
ἀρσ.	ἀρσενικόν.	Εὐγ.	αγγελιστής.
αὔξ.	αὔξησις.	εὐχρηστ.	εὐχρηστον.
αὔξαν.	αὔξάνει.	εὐχρηστοτρ.	εὐχρηστώτερον.
Βολγαρ.	Βολγαριστί.	ἠύξημ.	ἠύξημένος.
γ. κ.	γένους κοινού.	θεολογικ.	θεολογικῶς.
Γαλλ.	Γαλλιστί.	θηλ.	θηλυκόν.
γεν. κοιν.	γένους κοινού.	καὶ τλπ'.	καὶ τὰ λοιπά.
Γενεσ.	Γενέσεως.	καὶ τ.τ.	καὶ τὰ τοιαῦτα.
γενικ.	γενική.	κλητ.	κλητική.
γραμματ.	γραμματικῶς.	κοιν.	κοινῶς.
κτητ.	κτητικόν.	πληθ.	πληθυντικῶς.
Λατ.	Λατινικόν.	ποιητ.	ποίητικῶς.
λιθ. πολυτ.	λίθος πολύτιμος.	Πραξ.	Πράξεων.]